59e jaargang. — Nr 86.

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 28 October 1911.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

ALLERHEILIGEN.

Het feest van Allerheiligen is voor alle kristenen een dag van groote leering en verheven voorbeeld. Op dien dag trouwens houdt de H. Kerk ons het voorbeeld voor van zoovele personen, die nu in de glorie zetelen en moedig tegen de wereld gestreden, en er over gezegevierd hebben. Zij houdt ons die voorbeelden voor ter navolging, want hetgeen die menschen deden, moeten wij ook doen, en geene reden kan er ons van ontslaan. Hoe lastiger de strijd, hoe roemrijker de victorie Men zegge niet : dat was goed in andere tijden of andere landen, heilig te zijn ; wij moeten meêgaan met onzen tijd en burgers zijn van ons land. Zeker ja, maar waarin belet ons dat van heilig te worden of zelfs het te zijn ?

Wij zouden ons geloof niet durven belijden en zijne geboden naleven ! Waarom ? Omdat eenige gemeene kerels of veelweters ons zouden bespotten ? Omdat een persoon, die zekeren invloed geniet, zulks met slechte oogen aanziet ! Och, arme ! waren de oude christenen en zelfs de hedendaagsche, die in verre landen om hun geloof lijden, niet kloeker geweest, waar zouden er voorbeelden van mannenmoed te vinden zijn ?

Zijt gij man, gedraagt u als man. Spot men, laat spotten. Zaagt men, laat zagen. Over drie honderd jaren waren er ook tegensprekers en vijanden, maar onze voorouders waren mannen. Zij namen hunne plaats als kristenen in en verdedigden hun geloof met woord en daad, ja, met wapens in de vuist. De geuzen schimpten hen uit voor paternostersknechten, maar de paternostersknechten lieten er zich niet aan storen, deden altijd voort en kuischten de geuzerij aan de deur.

Aan de paternostersknechten is het dat België te danken heeft nog katholiek te zijn, en zelfs nog te bestaan, in plaats van eene fransche provincie geworden te zijn.

Zie daarentegen wat er in Frankrijk gebeurd is. Over 50 jaren was Frankrijk nog diep katholiek even als België gebleven is. En nu, hoe diep is het niet gezonken ! Waaraan is dit verval toe te schrijven ; Wel, aan de katholieken zelve.

Zij durfden voor hun geloof niet vooruit komen uit vrees van voor pilaarbijters door te gaan. Zij durfden niet kristelijk spreken, uit vrees te hooren zeggen dat hunne woorden sermoonen waren. Zij durfden niet kristelijk handelen ; wat zou hun gebuur de vrijdenker wel gezegd hebben ? De grootste katholieken waren meer bekommerd de vrijdenkers niet te mishagen, dan ridderlijk en manmoedig voor hunnen God, hun geloof en hun geweten vooruit te komen.

Wat is het gevolg van zulke handelwijze geweest ? Dat de katholieke Franschen geen recht meer hebben in hun eigen land

Zoo ver is Frankrijk gevallen. En waarom zijn de Fransche katholieken zoo laf geworden, dat zij niet alleen den naam van katholiek, maar zelfs van man niet meer verdienen ?

Waarom ?

Omdat zij de les vergeten hebben, welke de Katholieke Kerk ons op Allerheiligen geeft : « Onze Moeder de Katholieke Kerk, over heel de wereld heinde en ver verspreid, heeft in haar hoofd Jesus Christus geleerd oneer, lijden, noch dood te vreezen. Zij is machtiger geworden, met aan zoo velen, die moediglijk gestreden hebben, den noodigen moed en gloed te schenken om geenen voet te wijken, maar zegepraal en roem in te oogsten. »

Zulke mannen, als de H. Kerk vereert, waren onze voorouders, die ons den schat des geloofs bewaard hebben. Zulke mannen moeten wij zijn, om niet eens door onze kinderen in ons graf over onze latheid gevloekt worden. Dat dit ons besluit zij, en dat van al onze lezers en vrienden, op dezen Allerheiligendag : En daarmêe, beste en lieve lezers en lezeressen, een zaligen hoogdag !

ALLERZIELEN.

Allerzielen ! Allerzielen !...

Dag aan bidden en aan weenen gewijd. Dag van zoete maar droeve herinneringen uit het verleden. Jaren en jaren opeengestapeld in den diepen kolk van al te ras verzwondene verleden, zullen één voor één, zich opnieuw voor onze oogen komen vertoonen, om de zeer beminde afgestorvene wezens te herdenken welke in de jaren aan onze zijden geleefd hebben en die wij beminden en ons dierbaar waren.

Alles treurt, alles weent, alles voelt zich tot medelijden aangedaan op den droevigen Allerzielendag.

Velden, bosschen, tuinen, beemden en weiden zijn eenzaam. Dreven en wandelplaatsen zijn verlaten en de bladerlooze boomen schijnen eenzaam te droomen langs de wijde baan die zij bezoomen Kaal staan notelaar, bloemstruik en treurwilg bij de huizen, bronnen of waterputten. Hoort de koele najaarswind, klagende stem der natuur, die de gele bladeren van den wijngaard schudt. De avond valt, grauw-donker wordt het uitspansel. Vele najaarsdampen trekken als rouwsluiers langs de heide en het stille veld dekt zich wijd en breed met het grijze nevelkleed.

Droevig luiden de klokken. Zalige tankjes dreunen over huizen en akkers en het hartroerend klokkengalmen, zoo roerend zacht, doet van elks lippen eene bede ruischen en uit ieders oog een traan vallen.

En overal hoort men een stil bidden, zuchten en weenen. Overal gedenkt men de zielen in der graven donkeren nacht.

Christene zielen, gaat op de dierbare graven neerknielen ; menschen vergeet die niet die vielen, die van u heengingen zonder u vaarwel te hebben gezegd Luistert hoe de klokken ruischen en u beelden voor den geest brengen, welke van uit het doodenrijk tot u fluisteren.

Gij hoort het volzalig getank uwer gewijde kerkklokken dat droef ruischend langs de velden trekt, ja zoo somber als rouwgezangen weerklinken om de doodenbaar.

Dag van Allerzielen, hoe schoon, hoe verheven mag men u noemen !!... Droevig zijt gij ; maar gij zijt vol geheimen ! Overal zijt gij hetzelfde. Overal wordt er gebeden en geweend

De rouw is algemeen. De doodenakker wordt met kransen versierd en bloemen prijken er als in de lente. Op ieder graf knielt en bidt men.

Uit ieder toren weergalmen de klokken en duizenden echo's herhalen gansch den nacht het doodenlied van den mysterievollen Allerzielendag !

En in de hooge wolken hoort men als 't ware een zang van engelen, die verloste zielen naar Gods troon voeren, terwijl zich uit het vagevuur een om hulpgeroep laat hooren : « Ontfermt u mijner, ten minste gij mijne vrienden ! »

NAKLANK
der Gemeentekiezing

De Tongersche liberalen zijn razend over hunne nederlaag.

« De uitslag der kiezing die iedereen verrast » heeft, zoo schrijven zij, beantwoord geenszins aan den wensch onzer bevolking. Wij » zijn verslagen, verslagen met eenige stemmen » slechts, en dit dank aan ongehoorde drukking en schandalige omkooperijen. »

Ziedaar alles wat zij hebben kunnen uitvinden om de verpletterende nederlaag van 15 october laatstleden uit te leggen.

De uitslag der kiezing heeft niemand verrast. Integendeel, wij hadden ons eraan verwacht. Wij trokken ten strijde met eene lijst samengesteld uit bekwame en verkleefde mannen, die eene groote volksgezindheid genoten. Wij trokken ten strijde, met de overtuiging onzen plicht gekweten te hebben. Gedurende acht jaren hebben onze vrienden in den gemeenteraad onverpoosd gewerkt, en talrijke, groote en nuttige werken hebben zij doen uitvoeren. Dit hebben onze medeburgers niet uit het oog verloren, en op den dag der kiezing zijn de namen onzer zes kandidaten zegepralend uit de stembus gekomen.

De eenige stemmen waarvan het blad onzer liberalen spreekt zijn in werkelijkheid **meer dan honderd stemmen**.

Men oordeele liever :

Delvigne 1579 — Vanclee 1410

Het verschil tusschen de meest bevoordeeligste der katholieke lijst en de minst begunstigde der liberale lijst, bedraagt **169 stemmen !**

Als men nadenkt dat over 4 jaar de liberale lijst van M. Van den Bosch de overwinning behaalde met 300 stemmen meerderheid, en dat dit jaar de katholieke lijst zegepraalt met 169 stemmen, dan moet men rechtuit bekennen dat de kiezing van 15 October niet alleen eene overwinning is voor onze vrienden, maar een triomf zonder voorgaande in de politieke annalen onzer stad.

∴

Een woord over de « ongehoorde drukking en schandalige omkooperijen. »

Wanneer de katholieken eene overwinning behalen, dan zijn al de kartelbladen ten akkoord om op alle toonen te schrijven « Omkooperij ! omkooperij ! »

De liberalen moeten erg gewoon zijn omkooperij te plegen, als zij dit stelsel van propaganda, dat zij ten allen tijde in eere hebben gehouden, steeds aan hunne tegenstrevers willen ten laste leggen.

Onze vrienden hebben niet noodig zulke middelen te gebruiken.

Gansch onze kiesstrijd is gevoerd geweest op het terrein der principen Onze medeburgers hadden te beslissen of zij verlangden dat onze stad bestuurd werd door de partij wier eenig programma kan samengevat worden in deze twee kreten :

A bas la calotte !
Weg met de kloosters !

Het oordeel dat zij geveld hebben voor onze kartelbroeders is uiterst streng geweest.

Zij hebben plechtig verklaard dat zij getrouw willen blijven aan de partij die aan ons land eene schoolwet wil geven, DIE AAN ALLEN, ARMEN EN RIJKEN, DE VRIJHEID VAN DEN HUISVADER WAARBORGT.

Neen, onze stad is nog niet rijp voor de antiklerikale dwingelandij !

Limburg ontwaakt !
Dat is het geuzen refrein.

Uitslag der gemeentekiezingen in de vier Limburgsche steden :

TONGEREN : De gansche katholieke lijst gekozen.
ST-TRUIDEN idem
HASSELT : idem
MAESEYCK : idem

De liberale meerderheid omvergeworpen.

Als Limburg ZOO ontwaakt kan onze liberale volksvertegenwoordiger zeker zijn niet meer herkozen te worden.

Ter verdediging
der Boeren.

De Hoofdraad van den Belgischen Boerenbond heeft verleden Donderdag zijne driemaandelijksche vergadering gehouden. Daar werd meegedeeld hoe de boeren in een zekere streek van het Zuiden van West-Vlaanderen te lijden hebben van geweldenarijen. Er heerscht een waar schrikbewind in die streek. Zekere kerels zijn de pachthoeven binnengevallen en hebben de boeren genoodzaakt per schrift te beloven hunne boter dezen winter niet boven de 3 fr. den kg. te verkoopen ; houden zij hunne beloften niet, dan zal hunne hofsteden in brand gestoken worden. De gendarmen vergezelden die kerels, om te beletten dat ze aanstonds tot dergelijke proeven zouden overgaan.

Naar het schijnt, zou er iets veel erger gebeurd zijn en zou eene bende moedwilligaards eene koebeest op de weide zoo maar geslacht en het vleesch meegenomen hebben. Uit schrik zou de eigenaar niets gezegd hebben ; de plaatselijke politie zou eveneens gezwegen hebben zoodat er van heel de zaak niets is uitgekomen.

De Hoofdraad van den Boerenbond heeft beslist zich aanstonds tot den Minister van Rechtswegen te wenden, en zijne bescherming ten gunste dier ongelukkige landbouwers af te smeeken ; de tusschenkomst van den heer Minister van Landbouw wordt ook verzocht.

De Hoofdraad heeft dan ook nog beslist eene afvaardiging te zenden naar den Minister van Landbouw, om hem te spreken over den droevigen toestand der boeren als gevolg der schrikkelijke droogte van den Zomer.

De Boerenbond had reeds, bij wijze van verzoekschrift, aan den Minister van Landbouw gevraagd op dit oogenblik van crisis geene maatregelen van algemeenen aard te nemen, die later voor de boeren schadelijk zouden kunnen zijn ; hij had ook den Minister aanzocht voor hen ten beste te spreken bij den Minister van Spoorwegen, aan wien een tijdelijke vermindering op de vervoertarieven der veevoerders was gevraagd en hunne belangen voor te staan bij den Minister van Rechtswezen, van wien krachtdadiger maatregelen moesten bekomen worden om de wanorden te doen ophouden die zich tegen hen op zekere markten voordeden. Een zoo groot getal boerengilden bij den boerenbond aangesloten hebben een dergelijk verzoekschrift aan den Minister van Landbouw gestuurd.

BUITENLAND.

Frankrijk

De viervoudige moord van Spa voor het assisenhof van Amiens.

Woensdag 25 October, werd voor het Assisenhof van de Somme, zetelende te Amiens, de zaak opgeroepen ten laste der vier bandieten Julien, Garnier, Jean en Kerboriou, beschuldigd in den nacht van 27 december 1909, dus bijna twee jaar geleden, te La Sauvenière, bij Spa, eene viervoudige misdaad gepleegd te hebben.

Het was den 27 december 1909, rond 11 ure 's avonds, dat de heer Evrard Henri, landbouwer, wonende wijk Nivezé, toen hij zich huiswaarts begaf, nog eens een bezoek wilde brengen aan zijn broeder, den heer Edouard Evrard, eigenaar van het koffiehuis « La Sauvenière » te Spa, welke in den omtrek zeer gekend is.

De broeder vond het zeer zonderling op dat uur reeds het koffiehuis gesloten te vinden ; vruchteloos klopte hij op de deur, doch bekwam geen antwoord. De heer Evrard, daarover ongerust, liep naar huis, deelde zulks mede aan zijne vrouw en beiden besloten, niettegenstaande het nacht was, naar La Sauvenière terug te keeren.

Het huis was nog altijd gesloten en op hun herhaald kloppen en roepen werd geen antwoord gegeven.

De echtgenooten Evrard, meer en meer ongerust, verwittigden de policie, die de deur deed openbreken.

Nauwelijks waren zij de woning ingetreden, of een afgrijselijk schouwspel vertoonde zich aan hunne oogen. De vloer was besmeurd met bloed, hersenen waren op de muren gespat, de meubelen, alles opengebroken en doorzocht, waren allen met bloed bevuild.

In de verschillige plaatsen van het huis ontdekte men vier lijken : deze van den heer Edouard Evrard, 40 jaar, koffiehuishouder en zijne echtgenoote, 30 jaar ; deze van mevrouw Evrard, 69 jaar, moeder van het eerste slachtoffer, alsmede het kind der echtgenooten Evrard, slechts drie maanden oud.

Al deze ongelukkige slachtoffers waren op eene onmenschelijke wijze met bijlslagen en dolksteken gedood. Al wat in huis leefde was vermoord, zelfs de hond die anders door zijn geblaf de moordenaars zou verraden hebben.

Diefstal was de drijfveer geweest dezer afschuwelijke misdaad.

Het parket van Verviers, bij hoogdringendheid verwittigd, kwam ter plaats en begon zijn onderzoek ; doch het stuitte in het begin op zooveel moeilijkheden, dat het verscheidene malen op een dwaalspoor gebracht werd.

Alleenlijk had men in het huis der misdaad eene klak en verscheidene voorwerpen gevonden, die na eenigen tijd, een zeker licht in de zaak brachten.

Getuigen werden gehoord en die voorwerpen werden allen herkend als toehoorende aan Julien, bijgenaamd « Petit-Français », gewezen koffiehuisbediende, zeer goed gekend te Spa en omstreken, die zelfs eenigen tijd bij de echtgenooten Evrard in dienst was geweest en sedert den viervoudigen moord spoorloos verdwenen was.

De heer Joris, policiecommissaris te Spa, gelast dien kerel op te zoeken, vond het spoor van «Petit Français » te Brussel, vervolgens te Doornik, Roubaix, Rijsel en eindelijk te Amiens waar hij aangehouden werd.

Julien loochende hardnekkig ; men gelukte erin zijne medeplichtigen te ontdekken, die te Belfort en te Parijs aangehouden werden.

De vier medeplichtigen verdedigden zich zoo hardnekkig, dat men van zin was ze in vrijheid te stellen.

Doch de heer Dollin du Fremel, die den rechter, den heer Grappin, opvolgde en met de zaak gelast was, gelukte erin het geheim op te helderen.

Een getuige, de heer Gely, van Amiens, die eenige uren voor de misdaad te Brussel was, werd ontdekt en onderhoord. Deze verklaarde aan den magistraat dat hij met Jean, nopens eene handelszaak, te Brussel een onderhoud had, doch hem vroeg om de zaak eenige dagen uit te stellen, daar hij zich naar Antwerpen moest begeven. Hij vergezelde Jean met zijne drie vrienden, Julien, Garnier en Kerboriou, tot aan de Noordstatie.

Gely, die zich voor een oogenblik verwijderd had om aan eene natuurlijke behoefte te voldoen, stelde vast dat de vier vrienden verdwenen waren en juist in eenen trein die naar Luik-Spa vertrok, hadden plaats genomen.

Toen de vierbetichten daarover ondervraagd werden, konden zij geene uitleggingen geven. Enkel Jean en Kerboriou gaven eene alibi op, doch zulks werd valsch bevonden.

De vier betichten hadden, — Jean heeft het eindelijk moeten bekennen, — vier enkele reiskoepons naar Spa genomen, doch allen beweerden dat zij niet naar Spa zijn afgereisd. De vier betichten zouden elk afzonderlijk naar Brussel teruggekeerd zijn, hetgeen men nooit heeft kunnen opsporen.

Men ziet dat de verklaringen der betichten geene waarde hebben en enge verdenkingen op de kerels berusten, die nu voor de jury van Amiens moeten verschijnen.

Daar de ellendelingen van Franschen oorsprong zijn en het onderzoek door het Fransch gerecht werd gedaan, moeten zij in hun land gevonnisd worden.

De zaak zal verscheidene dagen duren. Meer dan 80 getuigen zijn opgeroepen, waartusschen zich talrijke inwoners van Spa bevinden.

Donderdag en gisteren vrijdag werden de betichten onderhoord en heden zaterdag zal men met de getuigen beginnen.

Amerika

GEHEIMZINNIG DRAMA. — Te Ellworth, in Kansas, werd dezer dagen de ontdekking gedaan, dat een heel gezin van vijf personen in hunne woning vermoord was. Op de lijken der slachtoffers werden papieren gevonden met de woorden : Gedenk Colorado Springs.

Bij onderzoek door de policie in Ellsworth, bleek dat eenige weken geleden, te Colorado Springs eveneens een geheel gezin was vermoord. Men vermoedt nu dat de misdaden in beide veraf gelegen plaatsen het werk zijn van dezelfde misdadigers. Omtrent de beweegredenen van deze gruwelijke misdaden verkeert men echter nog in het duister.

China

TERECHTSTELLING. — Drie Annamiten, die op 7 april 1910 een Europeesch ondernemer vermoordden te Tugeoequang, werden te Hanoi, zonder het minste tusschengeval, maandag morgend onthoofd.

BINNENLAND.

LUIK — DIEFSTAL — In den nacht van maandag op dinsdag werd een diefstal gepleegd in 't magazijn J. Van Crickinge, gelegen aan den hoek der St-Paul- en Sœurs-de-Hasquestraten. De dieven hebben zich waarschijnlijk laten insluiten en schuil gehouden op de bovenste verdiepen, totdat alleman sliep. Uit de kas roofden zij eene som van 150 fr. ; ook hebben zij eene zeer groote hoeveelheid waren medegenomen, als geldbeugels, brieftaschen, sigarenkokers, enz. Zij zijn langs de Sœurs-de-Hasquestraat vertrokken. Toen M Van Crickinge, het kwaart voor 7 uur beneden kwam, heeft hij den diefstal bestatigd. Het gestolene kan geraamd worden op 3000 fr. De policie houdt zich met de zaak bezig.

— ZIJ MOESTEN ER MAAR WEGBLIJVEN ! — Twe kerels, de genaamden V., en H., hadden zich zondag avond naar twee kroegen der Rozestraat begeven. Toen zij eruit kwamen, bestatigden zij dat men er hunne zakken geledigd had ; één hunner was wel 50 fr. kwijt geraakt. Zij hebben eene klacht ingediend bij de policie.

— ERNSTIGE AUTO-ONGELUKKEN - *Twee dooden een gewonde.* — Te Petit-Brin, gehucht van Clavier, wierp een automobiel, geleid door den heer H., van Clavier, een rijtuig om, waarin de heer Servais, smid, 35 jaar oud, en een kindje zich bevonden.

De heer Servais werd zwaar gewond ; het kind kwam er ongedeerd van af.

Te Scry-Nandrin, heeft de automobiel van den heer B , van Modave, zekeren A. Champon gedood.

Te Tilleur heeft een auto-taxi den 67-jarigen Prosper D., omvergereden en zoo erg verwond, dat hij kort daarna overleed.

— MISDAAD OF ONGELUK — Mevr. Victorine H., 56 jaar oud, van Verviers, heeft een zoon die te Petit-Rechain zadelmaker is. Zij was hem eergisteren gaan bezoeken en bleef er slapen.

Gisteren morgend, toen de zoon rond 4 ure 's morgends tehuis kwam, vond hij zijne moeder dood aan den voet van den trap.

Het parket stelde dadelijk een onderzoek in ; volgens de eerste verklaring van den geneesheer, de dood aan een ongeluk toe te schrijven.

DE
blauwe Lagune

17e vervolg

Zoo stapte dus ook zij in en nam plaats in de boot, terwijl Dick het vaartuigje van den wal duwde. Nauwelijks had hij de riemen uitgelegd, of daar kwam nog een derde passagier zich inschepen. Het was de vogel Koko. Hij vergezelde hen vaak naar het rif, hoewel hij nooit op eigen gelegenheid zich daarheen begaf. Nu beschreef hij een paar sierlijke cirkels boven hunne hoofden en liet zich toen neer op den raad, met den langen, duifkleurigen staart boven het water.

De roeier bleef dicht bij den wal, zoodat Emmeline in het voorbijvaren een takje kon afplukken van een heester. Het was een takje met roode bessen er aan, van die bessen, schoon voor het oog, die Paddy indertijd den naam had gegeven van « de bessen van nooit-meer-wakker worden. » Het waren de bessen, die den eter doen slapen en droomen, om nooit meer in den vleeze te ontwaken.

— Gooi ze weg ! riep Dick, die zich Paddy's waarschuwing nog herinnerde.

— Ja ja, zegde Emmeline ; en zij zou ook zeker aan deze vermaning gevolg hebben gegeven. Maar juist op dit oogenblik gebeurde er iets, waardoor zij de bessen vergat en ze op den bodem van het schuitje liet vallen.

Er stiet namelijk iets tegen de kiel van de jol, en het water in het rond begon hevig te woelen. Daar beneden had een tweegevecht plaats. In den paartijd werden er soms verwoede tweegevechten geleverd in de lagune ; Want visschen hebben hunne jaloezieën even goed als menschen. De twee groote gestalten in het water konden vaag worden gezien, elkaar vervolgend, zoodat Emmeline bang werd en Dick smeekte om voort te roeien.

Zoo kwamen zij al verder langs de groene oevers, die Emmeline nog nooit had gezien, omdat zij de vorige maal bij het voorbijvaren — vijf jaar geleden — slapende was geweest. En af en toe keek zij nog eens om naar haar huisje, dat daar verscholen lag tusschen de broodboomen Het was een schamel bezit — maar toch was het een thuis En zoo weinig was het meisje gewoon aan verandering of verplaatsing, dat haar nu bij het afvaren reeds een soort van heimwee bekroop, dat echter al spoedig verdween.

Toen zij aan de plaats kwamen waar Dick den tonijn aan den haak gekregen had, liet hij de riemen rusten en vertelde haar van dit avontuur. Het was de eerste maal dat zij er van hoorde, — wel een bewijs wat een wilde hij reeds geworden was Van de kano's had hij haar verteld, omdat hij het vinden van de werpspies moest verklaren. Maar haar verslag te doen van het verloop eener jacht — dit viel hem evenmin in, als dat een Roodhuid er aan zou denken zijne wederhelft te onthalen op het relaas van eene buffeljacht. Verachting voor de vrouw is de eerste wet van den edelen wilde — en op dit standpunt had de heer Dick het reeds tamelijk ver gebracht.

Emmeline luisterde — en toen hij kwam aan het incident met den haai, toen rilde zij.

— Ik wilde dat ik een haak had, groot genoeg om hem te vangen, zegde Dick, in het water kijkend naar zijnen vijand.

— Denk toch niet aan dien leelijkaard, Dick, zegde Emmeline, met eene hand op haar hart. Roei toch door !

Hij greep weer de riemen ; maar aan zijn gezicht was te zien dat hij nog altijd aan het vraatzuchtige monster dacht.

Toen zij om de laatste landtong heen waren, waar de opening in het rif zich ontsloot, hield Emmeline den adem in. De bewuste plek was dezelfde gebleven — en toch scheen ze veranderd De lagune scheen smaller, het koraalrif naderbij, en de kokospalmen schenen kleiner. Maar het griezelige zwarte plekje was verdwenen van het rif. De storm had het geheel weggeslagen.

Dick trok de boot op het glooiende zand en liet Emmeline er in zitten, terwijl hij zelf heenging om de bananen te halen. Waarom zij niet met hem meeging, wist zij zelf niet. Zij bleef liever zitten.

Dick had een groot broodboomblad afgerukt en het haar gegeven bij wijze van zonnescherm. Zij hield het over haar heen, en zoo, strak voor zich starend over het glinsterend witte zand, verviel zij in een droomerig gemijmer. Alles, wat in het verleden lag rees weer voor haar op. Het groene water onder den achtersteven van een zwart schip, en daarop geschilderd het woord *Shenandoah* Dan het landen op het eiland. Het kleine theeserviesje, dat zij op het witte zand had uitgezet ; nog zag zij de bloemen op de schoteltjes, en zij telde in hare herinnering de tinnen lepeltjes. Dan Paddy Button — zoo goedig en zoo grappig, met zijne vertelsels van Fairies en aardmannekens —, en hoe ijselijk hij aan zijn einde kwam, na het vinden van dat groene vaatje; dat noodlottige groene vaatje onder convolvulusbloemen bij den waterval... Er was wel veel weemoedigs in dit gemijmer over die voorbijzijnde dingen, die als vage beelden nog eens aan haar geestesoog voorbijtrokken. Maar toch — droevig voelde het meisje zich niet gestemd. Zij was in vrede met hare kleine wereld Alle leed scheen ver achter haar te liggen. Het leven, zooals zij het hier gevonden had, was goed voor haar — en een ander leven had zij nooit gekend, verlangde zij dus ook niet.

Opeens bespeurde zij dat er tusschen haar bootje en den oever eene breede, blauwe, spankelende strook was ontstaan. De boot was vlot geraakt en afgedreven — stil, onmerkbaar, als door eene zuiging van het water.

* * *

Het woud aan deze zijde van het eiland bleek door den cycloon minder gehavend, dan aan die waar het huisje stond ; maar toch waren ook hier de sporen van verwoesting niet gering. Om de plaats bij den waterval te bereiken, moest Dick over gevelde boomstammen klauteren en zich een weg banen door een wirwar van lianen, die vroeger in de hoogte hadden gezweefd.

De bananenstruiken hadden in 't geheel niet geleden. Als door eene bijzondere beschikking waren de groote vruchttrossen nauwelijks beschadigd Dick klom dus tegen den gladden stam op en begon te snijden. Hij sneed twee trossen af, en met een op elken schouder kwam hij uit het geboomte strandwaarts.

Hij was nog niet halverwege over het zand het hoofd onder den last gebogen, toen hij in de verte hoorde roepen — en opkijkende, zag hij de boot drijvende in 't midden van de lagune, en Emmeline er in, rechtop haren arm, hem toezwaaiend. Hij zag een riem op het water drijven, halfweg tusschen het bootje en den oever. Ongetwijfeld had het meisje dien verloren bij eene poging om de boot terug te roeien. En Dick herinnerde zich dat het getij vallende was.

Hij smeet zijnen last op den grond en rende naar het strand. In een oogenblik was hij te water, Emmeline, rechtop in de jol, keek naar hem.

Toen zij zich drijvende vond, had zij eene poging gedaan om terug te roeien, en in haren haast om de riemen uit te zetten had zij er een verloren. Met een enkelen riem nu was zij volslagen hulpeloos, want de kunst van pagaaien verstond zij niet. In het eerst was zij niet zoozeer verschrikt, wetende dat Dick wel aanstonds zou terugkomen. Maar toen de afstand tusschen boot en wal al grooter werd scheen er eene koude hand gelegd te worden op haar hart. De oever leek haar reeds zeer ver af, en de aanblik van het rif was angstwekkend, want de opening scheen toe te nemen in breedte, en de machtige zee daar achter scheen haar tot zich te trekken.

Zij zag Dick uit het woud komen met de vracht op de schouders, en zij schreeuwde hem toe. In het eerst scheen hij haar roepen niet te hooren. Toen zag zij hoe hij opkeek, de bananen neersmeet en naar den waterkant holde. Zij zag hem zwemmen, zij zag hem den riem grijpen, en haar hart sprong op van blijdschap. Den riem na zich sleepend en met eenen arm zwemmend, naderde hij spoedig de boot Hij was reeds dicht er bij — een vaam of drie nog slechts — toen Emmeline achter hem aan iets door het klare, rimpelende water zag scheren, naderend met snelheid. Het was een donkere driehoek, die gemaakt scheen van zeildoek, gespannen op de punt van een zwaard...

.... Veertig jaar geleden was hij in zee gezet als iets niet veel grooter dan een haring, een gemakkelijke prooi voor alles wat een muil en tanden had. Hij was ontsnapt aan de kaken van den hondvisch en de kaken van den hondvisch zijn een wijde deur. Hij was ontsnapt aan octopus, dolfijn en tonijn. Zijn leven was eene opeenvolging geweest van schier wonderdadige ontsnappingen. Van honderd-duizend soortgenooten, met hem in hetzelfde jaar ter wereld gebracht, waren slechts hij en nog enkele andere volwassen geworden... En nu sinds dertig jaren had hij de lagune hier beheerscht als een felle tijger. Hij had den palmboom gekend op het rif, toen die nog slechts een spruitje was ; en hij had het rif gekend nog voor de palmboom daar begon te wassen. De schepsels die hij verslonden had, op elkaar geworpen, zouden een berg hebben gevormd. En toch was hij even vrij van eigenlijke vijandschap tegen eenig schepsel, als een zwaard. Even wreed was hij, en even zielloos. Hij verslond enkel omdat hij moest eten...

.... Emmeline gilde, en zij wees naar het ding achter den zwemmer. Dick keek om, zag het, liet den riem los en sloeg naar de boot. Emmeline had den anderen riem gegrepen, balanceerde dien, en wierp hem toen met het blad voorwaarts naar de monsterlijke gedaante in het water, nu geheel zichtbaar, en dichter achter hare prooi.

Zij kon geen steen behoorlijk werpen, — en toch schoot nu de riem als een pijl op het doelwit los den vervolger afschrikkend en den vervolgde reddend. In het volgende oogenblik was Dick's been over den bootrand. Hij was gered.

Maar de riem was verloren.

* * *

Er was niets in de boot dat met mogelijkheid kon gebruikt worden als riem. De verloren riem, die Emmeline naar den haai had geworpen, lag slechts vier of vijf vademen weg. Maar er naar toe te zwemmen, zou gelijk hebben gestaan met een zekeren dood. Want daar aan stuurboord bleef de vorm van den haai zichtbaar, even slechts door het water verwazigd en zachtjes meezwemmend met het bootje, dat gestadig naar de opening in het rif gezogen werd — zeewaarts.

De vogel Koko op de reeling scheen het onraad te vermoeden want hij steeg in de lucht, beschreef een kring, en ging toen weer zitten, met al zijn veeren overeind.

Dick stond wanhopig, hulpeloos, met de handen tegen zijn hoofd. De wal trok weg van hem — de branding achter hem werd al luider — en toch kon hij niets doen. Het eiland werd van hem weggetrokken door de machtige hand van de zee.

Toen, opeens, geraakte het bootje in de zuiging, die veroorzaakt werd door de samenvloeiing der getijden, van de rechter en linker arm der lagune, — het geluid van de branding zwol plotseling aan alsof er eene deur geopend was. De golven tuimelden en de meeuwen krijschten aan weerskanten, en voor een oogenblik scheen de oceaan te weifelen of hij de beide kinderen zou verpletteren tegen het koraalstrand, of hen meevoeren zou in zijne wildernis. Maar slechts een paar seconden duurde deze weifeling. Toen zegevierde de kracht der strooming over het geweld der branding — en het bootje, door de ebbe gepakt, gleed zachtjes naar buiten, naar zee.

Dick wierp zich weer naast Emmeline, die op den bodem van de boot gezeten was. En de vogel Koko, het land ziende verdwijnen, en wijs in zijn instinct, verhief zich in de lucht. Driemaal cirkelde hij rondom het zwalpende schuitje — en toen, als een schoone maar trouwelooze geest, zette hij koers naar den wal.

— o —

Het eiland was langzaam verdwenen uit het gezicht — verzonken. Tegen zonsondergang was er, slechts even nog een spoor, een vlekje van zichtbaar aan den zuid-westelijken horizont.

Het was vóór de nieuwe maan. Een donkere nacht dus zou het worden.

En het bootje dreef — dreef Het dreef weg van den lichtglans der ondergaande zon, in eene wereld van eene vage, violetkleurige schemering. En straks was ook die schemering verbleekt, vergrauwd, verdonkerd, — en het bootje lag nu te drijven onder de sterren.

('t Vervolgt.)